

[Ole Bjørn Kraft.]

1936 indtil 1940, vil man finde det ene forslag efter det andet fra mit partis side om at tilvejebringe en tilstand, der kunne have forhindret — jeg siger ikke andet, end at der havde været en mulighed for at forhindre — at en tilsvarende situation var opstået. Det er rigtigt, og det ærede medlem hr. Skytte citerer mig fuldstændig korrekt, når han siger, at vi er af den opfattelse, at et eksistensforsvar mod et ensidigt angreb fra en stormagt var vi ikke i stand til at yde. Men det, jeg har talt om i dag, og som det konservative folkepartis militærpolitik har hvilet på, er, at ved at ruste så stærkt, skabe et forsvar så stærkt, som vore evner rækker, ville vi have haft større mulighed for at blive holdt udenfor krigen end ellers og en mulighed for, på samme måde som det var tilfældet fra 1914 til 1918, at undgå angreb eller at komme i den situation, at en plan som den, der her var tale om, og som hvilede på en timeplan, nemlig at erobringen af Danmark skulle gennemføres i løbet af to, højst tre døgn, kunne blive umuliggjort.

Vi har ikke mindst haft opmærksomheden henvendt på den situation, der ville foreligge for regeringen og for hovedstaden i det øjeblik, der ikke var luftbeskyttelse; da ville vi i virkeligheden være prisgivet den situation, som den højtærede statsminister var inde på. Og for at det nu ikke skal være en påstand, vil jeg have lov til overfor den højtærede statsminister at citere, hvad jeg som mit partis ordfører fremhævede den 15. april 1937 (folketingets forhandlinger 1936—37, sp. 5862). Jeg sagde, at

„det er ubegribeligt for mig, at regeringen har mod til at lade hovedstaden henligge ubeskyttet med truslen om et bombardement over sig. Jeg kan ikke finde anden forklaring derpå, end at den ikke fuldtud har forstået den frygtelige situation, i hvilken den selv politisk, menneskeligt, moralsk vil befinde sig den dag, det ikke er et spørgsmål om diskussion, men om livets hårde virkelighed, det drejer sig om“.

Det var den situation, den daværende regering og vi alle befandt os i. Jeg er stadig af den opfattelse, at det ikke havde været nødvendigt at komme i den situation,

at det havde ligget indenfor vor mulighed at forhindre det.

Fra forskellig side har man brugt Christmas Møllers navn, idet man har citeret en udtalelse af ham om, at vi alle er under anklage. Det er ganske mærkeligt, at man altid bruger denne udtalelse. Når der opstår en meningstilkendegivelse mellem den ene eller den anden om denne sag, bliver den altid citeret som et forsvar for den, der er under anklage. Lad det nu være, men i den forbindelse, den højtærede statsminister brugte Christmas Møllers navn, var det uberettiget, fordi Christmas Møller offentligt har erklæret, at han mente, at der burde have været kæmpet den 9. april. Han følte måske med de stærke følelser, han havde på dette område, og efter hele den kamp, han 1930'erne igennem som leder af det konservative parti havde ført for forsvarssagen, den dag på en sådan måde, at det er urimeligt at anføre hans navn i denne forbindelse.

Lad mig slutte med at sige, at de udtalelser, som den højtærede statsminister fremsatte tilsidst, forener os. Jeg var glad for udtalelsen om, at hvis vi står i et forbund, ville vi bære os lurvet ad, hvis vi svigtede og ikke opfyldte forudsætningerne for dette forbund. Statsministeren tilføjede, at der havde været gjort et par småfejl — det er en lidt ejendommeligt måde at omtale det, der skete på — men, sagde statsministeren, lad os nu slutte denne debat, lad os vende os mod fremtiden. Jeg er enig med ham heri, men det har været nødvendigt at have denne debat, så vi kunne få sat en streg, et punktum, og få linierne trukket op. Nu vil det ske i dag, og jeg er enig med statsministeren i, at vi skal se at løfte fremtiden i fællesskab, så vi aldrig kommer i den situation at skulle diskutere noget lignende som det, vi har måttet diskutere i dag.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Ja, dermed er i virkeligheden den debat, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har deltaget i, ført derhen, hvor jeg gerne ville have den skulle ende.

Jeg kan imidlertid ikke lide, at det ærede medlem med sine indledningsbemærkninger ville reducere, hvad jeg sagde om det ærede medlem hr. Alsing Andersen, så det